

А. Казіміра Жыліса SJ называюць святаром-легендай. І сапраўды, жыццё езуіта было напоўнена такой колькасцю незвычайных гісторый, што падаецца, нібы знаёмішся з жыццямі святога з сярэднявечча, дзе было часам перасякалася з выдумкай. Аднак, на шчасце, мы маем шмат сведкаў яго зямной вандроўкі, якія дзеляцца сваімі ўспамінамі.

Арцыбіскуп Тадэвуш Кандрусевіч,
ганаровы Мітрапаліт Мінска-Магілёўскі: **“Правілам яго жыцця было Евангелле: белое ёсць белым, а чорнае – чорным”**.

З 1989 па 1991 год а. Казімір Жыліс быў маім сакратаром. Ён прапанаваў вазіць мяне паўсюль, дзе трэба, бо і так шмат ездзіў здымаць сюжэты, а я з радасцю пагадзіўся. †

Ён

заўсёды быў вельмі ўслужлівы. І прынцыповы падчас складаных пытанняў маральнасці, здаровага ладу жыцця і вяртання касцёльнай маёмасці. Калі неабходна было весці нялёгка перамовы з уладамі, яго прынцыповая пазіцыя дапамагла вярнуць не адзін касцёл. Памятаю, як на другі дзень свят Божага Нараджэння ў 1990 годзе я прыехаў у Полацк, каб памаліцца з вернікамі, якія не мелі месца сталай малітвы – збіраліся на вуліцы або ў прыватных дамах. Калі я папрасіў улады выдзеліць для святочнага набажэнства памяшканне, то а. Жыліс адразу прапанаваў цэлебраваць св. Імшу ў актавай зале гарвыканкама. Вядома, улады не пагадзіліся. А. Казімір працягваў настойваць і прапанаваў маліцца каля елкі на цэнтральнай плошчы, але гэта таксама ім не адпавядала. У адказ улады выдзелілі пустуючы кінатэатр, дзе і адбылася св. Імша. Пасля гэты кінатэатр быў перабудаваны ў прыгожы касцёл. Увогуле а. Казімір быў зоркай на небасхіле ваюючага атэізму савецкіх часоў. Нават у цяжкі перыяд ганенняў на хрысціянства ён верыў, што Божая праўда затрыумфуе. Так і сталася: тыя, хто праследаваў езуіта, пазней дзякавалі яму.

Раздаўшы сябе без астатку

Аўтар: Ангеліна Марцішэўская
07.03.2021 00:00

льшча).